

Arrest

nr. 306 537 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13 / C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN ISTERDAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 oktober 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 13 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 19 juni 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 2002 in Lachay, district Shegal, provincie Kunar. U woonde daar samen met uw ouders, en uw broer Khalid. U praktiseert de soennitische islam. U bent drie jaar naar de lagere school geweest. Verder volgde u vier, vijf jaar religieuze

lessen in de moskee en werkte u samen met uw broer, uw vader en paternale oom S.(...) op jullie velden. Af en toe ging u naar de bergen om er hout te halen of het vee te voeren.

Uw vader en uw paternale oom S.(...) waren tegen de taliban gekant en hielden niet van hun activiteiten. Op een dag ging uw oom naar een begrafenis in Helarzu, een ander dorp. De taliban kwamen naar deze begrafenis en vroegen aan enkele aanwezigen om met hen mee te gaan naar de bazaar en er boodschappen te kopen, wat zij niet konden wegens aanwezigheid van de overheid. Uw oom S.(...) werd ook gevraagd mee te gaan. Onderweg naar de bazaar hadden de overheidstroepen iedereen in een hinderlaag gelokt en ontstond een gevecht. D.(...), een neef van u, die tevens een belangrijke talibancommandant was, kwam hierbij om het leven. Uw oom raakte ernstig gewond en werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij overleed.

Na de begrafenis van uw oom achtte uw vader zijn neef Q.(...) S.(...), tevens de schaduwdistrictschef was van de taliban, verantwoordelijk voor de dood van zijn broer en vroeg hij de mollahs dit aan zijn neef mee te delen. Ongeveer vier tot vierenhalve maand waren er geen specifieke problemen. Daarna kwamen de taliban en namen zij mensen mee om hen te helpen, ook uw vader. De taliban wilden naar Lahosend gaan om er materiaal naar de bergen te brengen. Toen de taliban uw vader vroegen mee te gaan, weigerde hij initieel. Hij werd echter gedwongen mee te gaan. Toen ze bij Khaker Tangaj waren, weigerde uw vader verder te gaan. Hij wist dat Lahosend een gevaarlijke plaats was. Er ontstond een geschil tussen uw vader en iemand uit de taliban schoot uw vader dood.

Ongeveer drie, vier maanden na de begrafenis van uw vader, had uw broer K.(...) het plan opgevat om wraak te nemen op de taliban. Hij gaf u een wapen en jullie gingen samen naar het graf van uw vader. Het plan was om naar Khaker Tangaj te gaan en daar op de taliban te schieten en zo wraak te nemen voor de moord op jullie vader en oom. Als jullie dit niet deden, dan zou er een grote schaamte heersen op uw familie aangezien de taliban twee familieleden hadden gedood. Jullie hielden zich schuil nabij enkele velden en wachtten op een groep taliban die vanuit de richting Khaker Tangaj kwam. Toen zij dicht genoeg waren, begonnen jullie op hen te schieten. De taliban hadden dit niet verwacht en verspreidden zich op de grond. Ze begonnen ook in het wilde weg te schieten omdat zij niet wisten vanwaar de schoten kwamen. Jullie besloten onmiddellijk te vluchten uit angst dat de dorpelingen jullie zouden betrappen. Jullie gingen eerst naar een vriend van uw broer in Shingagul waar jullie de wapens achterlieten. Daarna bleven jullie een nacht in Zarkano bij de oom van uw moeder. De volgende dag vertrokken jullie samen uit Afghanistan.

U bleef ongeveer een maand in Iran en raakte hier uw broer Khalid kwijt. Sindsdien heeft u geen nieuws van hem. Daarna reisde u door naar Turkije en kwam er na een verblijf van tien dagen het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije waar u op 18 augustus 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Daarna reisde u verder naar Servië en verbleef er zes dagen. Vervolgens zette u uw reis verder naar Roemenië waardoor u opnieuw het grondgebied van de lidstaten betrad. U vervolgde uw weg verder via Hongarije en Duitsland naar België waar u aankwam op 3 oktober 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 4 oktober 2021. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in het kader van de Dublinreglementering overname van uw verzoek aan Bulgarije, maar u bleef in België.

Na uw vertrek omstreeks juni 2021, ging uw moeder bij haar broers wonen in Lachay. In die periode stuurde de taliban twee brieven, één naar de mollah van het dorp en één naar Hezb-e-Islami waarin ze de dorpelingen opriepen om u en uw broer niet te helpen en om informatie over jullie verblijfplaats te delen. Daarna kreeg de oom van uw moeder ook een brief van Q.(...) S.(...) waarin stond dat hij informatie had dat uw oom jullie heeft helpen ontsnappen. Ongeveer tweeënhalf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben de taliban ook foto's uitgedeeld aan mensen in Shegal waarop zij te zien waren met een foto van u en uw broer. Hierna hebben uw moeder en uw oom geen problemen meer gekend met de taliban. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken meerdere talibanleden onder vuur genomen te hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw vaders taskara, een kopie van een brief van Hezb-e-Islami met datum 7/12/1442 (omgezet naar de westerse kalender), een kopie van een dreigbrief van de taliban met datum 14/10/1442 (26/05/2021), een kopie van een dreigbrief van de taliban met datum 22/01/1443 (31/08/2021), vertaling van die documenten, een foto van u, uw broer en een vriend van uw broer, een foto van uw overleden oom S.(...), twee foto's van de taliban die een foto van u en uw broer vasthouden, en een geheugenkaart met een videofragment waarop diezelfde taliban met jullie foto te zien zijn.

Op 9 juni 2023 ontving het CGVS van u opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken meerdere talibanleden onder vuur genomen te hebben. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten profiel van minderjarige. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 1 januari 2004 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België 17 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV en Verklaring DVZ, nr. 4). Bij het CGVS stelde u dan weer dat u bij aankomst minderjarig was toen naar uw geboortedatum gevraagd werd (CGVS p 3). In Bulgarije gaf u dan weer 29 april 2005 op als geboortedatum, wat evenmin strookt met uw verklaringen in België. Wat er ook van zij, volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij werd uw leeftijd op 27 oktober 2021 vastgesteld op 20, 8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u zeker 18 jaar oud was op 27 oktober 2021 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds aangetast.

Aan de beschuldiging jegens u door de taliban betrokken te zijn geweest bij een aanval op hen kan ook geen geloof worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent vaag en tegenstrijdig zijn. Zo schetst u ten eerste een beeld van de veiligheidssituatie in uw dorp waarbij de taliban de controle in handen hadden en de overheid beperkt aanwezig was rond het districtscentrum (CGVS, p 7 en 8). U stelt daarbij dat de overheid en de taliban elkaar meestal rond het districtscentrum bekampen (CGVS, p 8 en 9). U verder gevraagd over de taliban stelt u dat uw neef D.(...) en uw vaders neef S.(...) de belangrijkste talibs waren in uw dorp (CGVS, p 6 en 8). U voegt eraan toe dat S.(...) de schaduwdistrictschef was van Shegal (CGVS, p 5). In dit opzicht blijkt uit de beschikbare landeninformatie die het CGVS heeft geraadpleegd dat er tussen 2019 en 2023 geen enkele persoon met de naam S.(...) als schaduwdistrictschef van de taliban in Shegal teruggevonden werd (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien liet u na op DVZ te vermelden dat de taliban aan wie u uw vrees voor vervolging ontleent, familieleden zijn van u. U op het CGVS gevraagd sinds wanneer deze verwante deze functie bij de taliban had zegt u enkel vaagweg dat het al lang was (CGVS p. 6). U gevraagd waarvoor hij beroemd was in de regio gaat u er evenmin op in en stelt u alleen dat hij de meest bekende persoon was in Shegal. Hoe hij met de taliban in contact was gekomen weet u evenmin. Uw verklaringen over dit talibanlid, tevens de actor van vervolging, blijven in deze opvallend algemeen, vaag en beperkt. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent.

Aangaande de aanleiding tot alle problemen legt u tevens onaannemelijke verklaringen af. De taliban gaan volgens uw verklaringen ook omslachtig te werk. U schetste al het beeld van de regio waarbij de dorpelingen gehoorzaam waren aan de taliban, ze hen nooit iets konden weigeren zelfs als ze dit wilden, en altijd deden wat de taliban hen opdroegen omdat deze groepering zo machtig was (CGVS, p 7, 9 en 19). U gaf daarbij aan dat de taliban altijd de controle hadden in de regio en de overheid er niet kon komen om de controle over te nemen (CGVS p. 7). Zo stelt u dat de taliban altijd naar het districtscentrum gingen om de overheid daar te bevechten en zij altijd probeerden te vechten met elkaar wanneer het mogelijk was (CGVS, p 8 en 9). In het licht van deze verklaringen is het dan ook vreemd dat de taliban plots een beroep moeten doen op gewone dorpelingen zoals uw vader en oom om voor hen taken te doen omdat zij niet naar het districtscentrum durfden gaan (CGVS, p 10). Bovendien stelt u dat uw oom, uw vader en heel uw familie tegen de taliban waren gekant en niet van hun activiteiten hielden, zaken waar de lokale talib D.(...) als verwante van uw tante vermoedelijk ook wel van op de hoogte was (CGVS, p 8 en 10). Het is daarom niet aannemelijk dat de taliban zo onvoorzichtig te werk zouden gaan, aangezien zij dit gemakkelijk zelf konden doen en zij een groot risico zouden nemen door dorpelingen naar de overheid te sturen die zich dan mogelijks tegen hen zouden keren. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat de taliban juist uw oom S.(...) voor het doen van boodschappen (en later uw vader), zouden hebben ingezet.

Bovendien nam uw vader het op zich om de mollahs naar schaduwgouverneur S.(...) te sturen en hem verantwoordelijk te stellen voor de dood van uw oom, waardoor hun relatie die al slecht was, nog erger werd (CGVS, p 10). Vijf maanden gaan voorbij zonder incident maar plots wil S.(...) dat uw vader de taliban helpt door materiaal naar Lahosend te brengen (CGVS, p 10). Opnieuw dient opgemerkt te worden dat de taliban omslachtig te werk gaat door uw vader hiervoor mee te nemen. Zeker omdat u aangaf dat de taliban de lokale inwoners hun schuilplaats niet lieten bezoeken of zien en die plaatsen altijd verborgen probeerden te houden (CGVS, p 8). Volgens u wisten enkel mensen die banden hadden met de taliban waar hun schuilplaats zich bevond (CGVS, p 8). Daarenboven stelt u dat uw vader hen altijd weigerde te helpen (CGVS, p 8). Dat de taliban opnieuw een risico nemen om juist uw vader, die hen na de dood van zijn broer nog meer haatte (CGVS, p 10), mee te nemen, overtuigt evenmin. Bovendien stelt u dat uw vader weigerde toen ze hem initieel vroegen om te helpen maar dat de taliban hem forceerden en hij geen andere optie had dus meeging (CGVS, p 10). U gevraagd waarom uw vader gevraagd werd om mee te gaan, zeker na de dood van uw oom, stelt u: "Eigenlijk was het opzettelijk want mijn vader stuurde mensen naar S.(...), zijn neef, en zei dat hij verantwoordelijk was voor oom zijn dood en S.(...) was boos dus misschien opzettelijk vroeg hij mensen mijn vader mee te nemen." (CGVS, p 13). Ten eerste zou het vreemd zijn dat S.(...) uit boosheid uw

vader, die openlijk tegen hem was en de mollahs op hem had afgestuurd, zou meenemen naar zijn schuilplaats waardoor die de kans zou hebben om de locatie ervan te onthullen aan de autoriteiten. Ten tweede lijkt u zelf te gissen naar het antwoord en weet u zelf niet waarom uw vader zo geveiseerd werd door zijn neef. Bovendien stelt u dat uw vader wist dat Lahosend een gevaarlijke plaats was omdat er veel talibs werden gedood in een luchtaanval (CGVS, p 10). Ook dit staat haaks op uw eerdere verklaring dat de overheid geen macht zou hebben gehad over de taliban. Daarenboven is het vreemd dat uw vader halverwege besluit om toch niet meer mee te gaan (CGVS, p 10). U gevraagd of uw vader en uw oom de enigen waren in uw dorp die door de taliban gedood werden, antwoordt u initieel naast de kwestie en stelt u bovendien: "reden waarom vader wel kon discussiëren was omdat de commandant zijn neef was en hij was niet bang van hem maar andere mensen konden taliban niet weigeren." (CGVS, p 14). Uw verklaring hieromtrent staat dan ook haaks op uw eerdere bewering dat uw vader geen andere optie had dan om mee te gaan omdat de taliban hem forceerden.

Over de omstandigheden waarin uw vader is gestorven, blijft u ook vaag. Zo stelt u dat u niet weet wie uw vader heeft doodgeschoten (CGVS, p 15). U gevraagd of u nadat uw vader werd doodgeschoten naar de politie bent gegaan, stelt u: "Nee dat deden we niet, zoals ik altijd zei: overheid had alleen controle over districtscentrum en bazaar van stad. Rest van Shegal district was onder controle van taliban en hezb-islami. Klagen bij politie was voor niets want ze konden niets doen." (CGVS, p 15). U gevraagd of u naar de malek bent geweest, stelt u: "Nee want mijn vader werd vermoord, oom was dood, werd ook vermoord. Wat zouden maleks doen, ze konden niets doen tegen taliban. Als we zouden gaan naar maleks dan zou dat nutteloos zijn." (CGVS, p 16). Aangezien uw vader wel in staat bleek de mollahs van uw dorp te mobiliseren om naar S.(...) te sturen, is uw verklaring dat zij niets tegen de taliban zouden kunnen doen merkwaardig. Ook hebt u een context geschetst waarbij de maleks en dorpsouderen van alle dorpen van Shegal samenkwamen om te onderhandelen tussen taliban en Hezb-e-Islami (CGVS, p 9). Er kan dus aangenomen worden dat zij wel degelijk gewicht konden bieden tegen de taliban. U bovendien gevraagd welke veiligheidsmaatregelen jullie namen na de dood van uw vader, stelt u: "Nee we hebben niets gedaan of namen geen extra maatregelen om ons te beschermen tegen hen." (CGVS, p 15). Dergelijke redenering overtuigt niet, zeker in de Afghaanse context net na de machtsovername van de taliban.

Ook kunnen uw verklaringen over de gebeurtenissen waaraan u uw vrees ontleent niet overtuigen. Talrijke onwaarschijnlijkheden ondermijnen uw geloofwaardigheid. Zo stelt u dat uw broer u overhaalde wraak te nemen op de taliban die uw vader en oom hadden vermoord omdat de dorpelingen over jullie roddelden (CGVS, p 10). Zoals reeds werd besproken, kan die motivering niet overtuigen. Ten tweede weet u niet of de taliban die uw oom vermoord hebben, dezelfde zijn als diegenen die uw vader ook om het leven brachten (CGVS, p 16) en weet u ook niet zeker of de talibs die u hebt beschoten verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader (CGVS, p 15). Ten derde werd u gevraagd waarom u en uw broer plots besloten wraak te nemen, waarop u antwoordt: "Mijn broer deed dit niet plotseling. Hij maakte half het plan op voorhand...Hij maakte half het plan ervoor maar wachtte op die dag. Na dat moment dat we gingen weggaan naar hier, vertelde hij me niet wat zijn plan was, net voor we vertrokken gaf hij me wapen en zei hij me wat we gingen doen." (CGVS, p 15). Aangezien u bereid was zo'n groot risico te nemen door het samen met u broer op te nemen tegen een groep van tien gewapende talibs, kan verwacht worden dat jullie op zijn minst een weloordacht plan zou bedacht hebben en dit uitvoerig met elkaar besproken zouden hebben. Dat u dit niet deed en jullie de risico's die hieraan gekoppeld werden, niet hebben besproken, doet in deze wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid. Het komt ook weinig geloofwaardig over dat uw broer u op voorhand niet zou hebben ingelicht van zijn plan of de details van de uitvoering, gezien de kans op een succesvolle afloop ook al beperkter is in dat geval.

Voorts verklaart u aanvankelijk dat jullie naar Khaker Tangaj gingen om daar op de taliban te wachten. U voegt eraan toe dat jullie zich schuil hielden (CGVS, p 10 en 16). Bovendien stelt u dat jullie gewacht hebben tot zij dichtbij kwamen om op hen te schieten, waarna jullie vluchtten (CGVS, p 10 en 16). Om daarna dan te stellen dat jullie in Khor waren en zij in Khaker Tangaj en jullie niet gewacht hebben tot de taliban dichtbij kwamen en dat ze "best ver" van jullie waren toen jullie begonnen te schieten (CGVS, p 16 en 17). U gevraagd waarom jullie zich dan moesten verbergen, stelt u: "Omdat na schieten zouden ze komen naar onze richting dus we moeten verbergen omdat ze achter ons zouden komen en zouden weten vanwaar we schieten en we renden ook." (CGVS, p 18). Aangezien u eerder hebt verklaard dat de taliban in het rond schoten maar niet wisten van waar ze werden aangevallen (CGVS, p 16), overtuigt uw verklaring hieromtrent niet. U gevraagd hoe lang jullie daar al waren alvorens jullie begonnen te schieten, stelt u dat jullie daar 15 minuten hadden gewacht aangezien dit de hoofdweg is die de taliban altijd gebruikten (CGVS, p 18). Opnieuw dringt zich de vaststelling op dat u wel wist waar de taliban zich verschuilden. U bovendien gevraagd naar de wapens die jullie gebruikten, stelt u dat uw broer een kalasjnikov geweer had en u een "marko" waarmee je kon schieten maar tussen elk schot moest herladen (CGVS, p 17). Dat u dergelijk wapen gebruikte waarbij u het risico nam dat de taliban u terwijl u aan het herladen was, konden raken doet in deze al de wenkbrauwen fronsen. U bovendien gevraagd tot welk afstand het wapen accuraat kon schieten, stelt u: "Ik weet niet, heb geen ervaring met hoe ver je ermee kan schieten." (CGVS, p 17). Dat u daarna verklaart dat u dit wapen gebruikte om te jagen, en dat iedereen in uw regio wist hoe u dergelijk wapen diende te gebruiken, veronderstelt dat u enige kennis zou moeten hebben over de accuraatheid van uw wapen. Een dergelijke evolutie van uw verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw

asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het is ook opmerkelijk dat uw broer, die blijkbaar al eerder het plan had opgevat om wraak te nemen op de taliban, u een minder efficiënt wapen in de handen zou toestoppen terwijl het de bedoeling was een groep gewapende talibanleden aan te vallen, en dan liefst op een succesvolle manier. Daarnaast werd u gevraagd of de taliban terugschoten, waarop u antwoordde: "Ja natuurlijk, toen wij schoten en ze verwachten dat niet, eerst spreiden ze en lagen op grond en schoten rond hen maar ze wisten niet van waar ze werden aangevallen en daarna wachten we niet op hen." (CGVS, p 16). Wanneer u daarna gevraagd wordt of er gewonden vielen langs hun kant, stelt u: "Neen niemand was gewond of gedood door die schoten want omdat ze plotseling spreiden op grond en er zijn stenen en harde bergplanten werden ze gekrabd." (CGVS, p 18). Aangezien u dus eerder aangaf dat jullie na het schieten niet bleven wachten om te zien wat er gebeurde, worden er ernstige vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook blijft het onduidelijk hoe de taliban te weten kwamen dat jullie de daders waren van deze schietpartij, u verklaart hieromtrent te denken dat iemand in het dorp jullie mogelijk had gezien, maar dit blijft een veronderstelling van uwentwege (CGVS p. 20).

Ten slotte is het opvallend dat uw moeder nog steeds in uw dorp verblijft zonder verdere problemen. Zo verklaart u dat zij en haar oom, waarbij jullie de laatste avond verbleven, geen veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zich te beschermen. Zo stelt u: "Ze deden niets, zoals ik zei: mijn moeder is een vrouw, wat zullen ze doen tegen vrouw? Oom is in Zarkano en nam geen maatregelen." (CGVS, p 20). Het is dan ook merkwaardig dat de oom van uw moeder niet de noodzaak zag om zich te beschermen gezien de dreigbrief die u hebt neergelegd zijn naam vermeldt en de dreiging dus niet uitsluitend op u van toepassing is (zie vertaalde documenten). Dat u daarenboven verklaart dat de oom van uw moeder bestraft zal worden als ze bewijs vinden, maar tot dusver alles oké is (CGVS, p 20), ondermijnt uw verklaringen wederom. Daarenboven stelt u dat u niet weet of er nog iets is gebeurd na uw vertrek uit Afghanistan aangezien u door het gebrek aan internet niet veel contact heeft met uw dorp (CGVS, p 19). U gevraagd of u zich bij uw moeder of oom van moeder hebt geïnformeerd, stelt u: "In mijn familie is alleen mijn moeder daar en niemand anders. Wanneer ik praat met moeder, zei ze niets tegen mij dus misschien is er niets gebeurd omdat ze een vrouw is en ze niets doen tegen vrouwen." (CGVS, p 19). Er kan echter van u worden verwacht dat u zelf informeert naar de verdere gevolgen van dit alles voor uw familie. Uw desinteresse in de gebeurtenissen na uw vertrek doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. Het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw achtergebleven gezinsleden, staat bovendien haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten.

De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Uw vaders taskara bewijst enkel zijn identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. Dat uw oom S.(...) mogelijk gestorven is, wordt op zich niet betwist door het CGVS. Er dient echter wel gesteld te worden dat de neergelegde foto niet toelaat om te bepalen welke omstandigheden aan de basis van zijn dood liggen. Evenmin kan uit deze foto van zijn lichaam jullie precieze familiale band worden afgeleid. Van uw vaders dood legt u bovendien geen bewijs neer. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen, kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de verklaring dat uw oom en uw vader gedood werden door de taliban. De foto van u en uw broer bewijzen verder niets. Uit het videobestand en de foto die u hebt neergelegd van de taliban die naar u en uw broer op zoek zouden zijn kan niet afgeleid worden dat deze taliban jullie zoeken. Privé-foto's en video's hebben immers weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Dat de taliban deze foto's persoonlijk uitprinten en uitdelen in het dorp (CGVS, p 12), overtuigt evenmin gezien voorgaande vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van uw relaas. U bovendien gevraagd wie de taliban zijn die op de foto afgebeeld staan, stelt u: "Ik weet niet wie wie is. Die foto is 22 maanden geleden genomen, want sinds 2 jaar zijn er veel talibanleden veranderd." (CGVS, p 11). Ten eerste dringt zich de vraag op hoe u weet dat die foto 22 maanden geleden is, ten tweede stelt u nadien dat zij dateren van 2.5 maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p 12).

In verband met de dreigbrieven die u ontvangen hebt, stelt het CGVS vast dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus relatief is. Over de brief van Hezb-e-Islami aan de moskee van het dorp dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat de taliban zo omslachtig te werk gaan door een groepering waarmee zij het niet kunnen vinden en waarmee zij in het verleden hebben gevochten (CGVS, p 7), om hulp te vragen. Dat Hezb-e-Islami bereid is om te helpen, overtuigt evenmin. Over de brief met datum 22/01/1443 (omgezet naar westerse kalender 31/08/2021)) dient opgemerkt te worden dat u aangaf dat deze brief geschreven werd door S.(...) aan uw oom. De brief lijkt eerder gericht te zijn aan andere talibs ('respected religious scholars and leaders of Shegal district') dan aan uw oom zelf. Dat u zelf amper kennis hebt van de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielmotieven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Verder dient te worden opgemerkt dat u al op de hoogte was van deze dreigbrieven bij uw persoonlijk onderhoud op het DVZ (CGVS, p 12). U liet echter na hun bestaan te melden. U hierop gewezen, verklaart u echter dat niemand u vroeg of u documenten had maar ze u vroegen het bewijs dat u had mee te nemen naar uw ander interview (CGVS, p 12). Pas na het onderhoud met uw advocaat op 25 februari 2023 ondernam u stappen om deze documenten te verkrijgen (CGVS, p 12). Het is dan ook opmerkelijk dat u dergelijke documenten, die aan uw vrees gelinkt zijn, niet onmiddellijk spontaan vermeldt.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen slechts enkele correcties van namen, wat niet leidt tot een wijziging van de beoordeling van uw verzoek.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vaststellingen aangaande zijn leeftijd meent verzoeker dat hij niet gelogen heeft en dat hij nooit bewust valse verklaringen heeft afgelegd. Hij wijst erop dat hij zijn leeftijd nooit op papier heeft gehad, dat hij slechts een paar jaar naar de madrassa is geweest en nooit een taskara heeft aangevraagd.

Naar aanleiding van zijn verklaringen betreffende de schaduwcommandant van de taliban stelt verzoeker dat het gegeven dat de commissaris-generaal hierover geen gegevens kan terugvinden niet betekent dat deze informatie niet juist zou zijn.

Omdat de commissaris-generaal niet gelooft dat de taliban beroep zouden doen op de dorpelingen, stelt verzoeker thans in zijn middel dat de taliban in de regio waar hij woonde onvoldoende manschappen hadden en wel degelijk dorpelingen inschakelden.

Wat het plan betreft van zijn broer om wraak te nemen op de taliban, stelt verzoeker dat dit onverwachts kwam en zijn broer hem een wapen toestopte dat ze thuis hadden liggen en vroeg hem te helpen.

Verzoeker bevestigt slechts sporadisch contact te hebben met zijn moeder en bevestigt ook dat de door hem voorgelegde documenten echt zijn.

Verzoeker citeert tenslotte artikel 3 van het EVRM en stelt dat onvoldoende werd nagegaan of hij bij terugkeer een beroep kan doen op de bescherming van de overheid en acht de beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hoewel de commissaris-generaal meent dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is verzoeker zelf van oordeel dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat hij zou worden gevisieerd door de taliban omwille van de feiten die voor zijn vertrek plaatsvonden.

Volgens verzoeker moet het profiel van mensen die via Europa worden gerepatrieerd nader worden onderzocht. Tevens stelt verzoeker dat de huidige humanitaire crisis voornamelijk te wijten is aan het gedrag van de taliban en vergelijkbaar is met de situatie beschreven in de arresten *Sufi* en *Elmi* van het EHRM en daardoor binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vallen.

Verzoeker stelt ook dat de veiligheidssituatie onvoldoende stabiel is om een toekomstgerichte beoordeling te maken. Hij maakt gewag van een wijziging in de veiligheidssituatie, het gebrek aan landeninformatie en de regionale verschillen. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met de richtlijnen van het UNHCR van februari 2023 om te stoppen met gedwongen terugleidingen naar Afghanistan. Verzoeker meent dat "artikel 10 lid 3b" geschonden is dat rechtstreekse werking zou hebben.

Verzoeker beweert tenslotte dat het standpunt uit de *EUAA Country Guidance* van april 2022, waaruit blijkt dat de mate van het willekeurig geweld gedaald zou zijn, gestoeld is op verouderde landeninformatie. Verzoeker acht het tegenstrijdig dat enerzijds wordt toegegeven dat er minder betrouwbare informatie beschikbaar is over Afghanistan, maar anderzijds wordt geoordeeld betreffende het risico op slachtofferschap van willekeurig geweld. Met betrekking tot het gebruik van landeninformatie stelt verzoeker dat niet werd aangetoond dat de standaarden uit de analyse van F. Vogelaar werden gerespecteerd. Uit dit alles concludeert verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming ten onrechte werd geweigerd.

2.2. De verwerende partij maakte op 21 februari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 21 februari 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.3. Middels een aanvullende nota van 27 februari 2024 herhaalt verzoeker zijn standpunt dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, dat de gehanteerde landeninformatie onvoldoende actueel en volledig is en dat hij wel degelijk een risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker onderbouwt zijn stelling aan de hand van internetinformatie van het Duitse *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (BAMF) van 2023, internetinformatie via www.ecoi.net van het *Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation* (ACCORD), van de Verenigde Naties en van de BBC. Maakt hierbij een opsomming van een hele reeks veiligheidsincidenten uit 2023.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en van de (materiële) motiveringsplicht.

Artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Dit wetsartikel slaat op de formele motiveringsplicht. Uit de bespreking in de middelen blijkt evenwel dat verzoeker de motieven kent die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen aangezien hij hieromtrent in zijn middelen inhoudelijke kritiek formuleert, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen,

zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt op een wraakactie op talibanstrijders die zijn broer beraamde en die hij samen met zijn broer pleegde nadat zijn oom en daarna zijn vader door de taliban werden doodgeschoten (AD, stuk 7, Inventaris + stukken DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 maart 2022; stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 9 maart 2023, p. 10). Verzoeker en zijn broer vluchtten onmiddellijk nadat zij de talibanstrijders hadden beschoten, hoewel het onduidelijk blijft hoe de taliban konden weten dat verzoeker en zijn broer verantwoordelijk waren voor deze wraakactie (*Ibid.*).

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt verzoekers asielrelaas niet aannemelijk geacht omdat:

- verzoekers algehele geloofwaardigheid aangetast wordt door valse verklaringen betreffende zijn leeftijd;
- de verklaringen van verzoeker over de talibanleiders, die bovendien familieleden waren en die aan de basis liggen van zijn problemen en hun omslachtige werkwijze, zijn weinig aannemelijk, net zoals het beeld dat verzoeker schetst over de verhouding tussen de dorpingen en de taliban;
- verzoeker vage verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam en over de nasleep van deze gebeurtenis;
- zijn relaas over de wraakactie die zijn broer met zijn medewerking zou hebben ondernomen de wenkbrauwen sterk doet fronsen;
- het opvallend is dat verzoeker stelde dat zijn moeder sedertdien zonder verdere problemen in het dorp verblijft;
- aan de neergelegde taskara van zijn vader, de neergelegde dreigbrieven en foto's geen bewijswaarde kan worden toegedicht.

5.1.4. In zijn middel bespreekt verzoeker in de eerste plaats de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn voorgehouden leeftijd. Verzoeker stelt dat hij nooit bewust valse verklaringen heeft afgelegd. Hij brengt echter geen enkel begin van bewijs aan dat zijn leeftijd door de Belgische overheid verkeerd zou zijn ingeschat en hij heeft geen enkel officieel document neergelegd dat zijn identiteit of leeftijd zou kunnen bevestigen. Nog los van de vraag of verzoeker gelogen heeft of bewust valse verklaringen heeft afgelegd, dringt zich de vaststelling op dat de Raad inzake het aspect 'leeftijdsonderzoek' niet bevoegd is. Zoals trouwens aangegeven bij de kennisgeving van de beslissing van de FOD Justitie van 29 oktober 2021, die in het administratief dossier werd opgenomen, staat er op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State, dat overeenkomstig artikel 19 binnen de 60 dagen na ontvangst van de beslissing moet worden ingediend. Indien verzoeker een probleem bij dit leeftijdsonderzoek wenste aan te kaarten, kon worden verwacht dat hij hiertoe de geëigende weg hanteerde. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij het aangewezen rechtsmiddel heeft benut. De kritiek van verzoeker op het leeftijdsonderzoek is bijgevolg niet-ontvankelijk.

5.1.5. Verzoeker gaat vervolgens in op zijn verklaringen betreffende de lokale talibanleiders. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat de zoon van een paternale neef van zijn vader, S., de schaduwdistrictschef was van de taliban in het Shegal-district (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud 9 maart 2023, p. 5-6). Verzoeker voegde hieraan toe dat hij deze functie sinds lange tijd had en de meest bekende persoon in Shegal was (*Ibid.*, p. 6). De commissaris-generaal voegde evenwel aan het administratief dossier landeninformatie toe waarbij werd onderzocht wie er in de periode 2019-2023 de schaduwdistrictschef van de taliban was (AD, stuk 6, Landeninformatie, CED Compilatie Districtschef taliban in Shegal 2019-2023). Ondanks de verklaringen van verzoeker dat dit de meest bekende persoon in Shegal was, kan in geen enkele van de bronnen enige vermelding worden teruggevonden waaruit blijkt dat S. de schaduwdistrictschef van de taliban zou zijn. Verzoeker stelt in zijn middel dat dit niet betekent dat de gegevens niet juist zouden zijn, maar hij brengt zelf geen enkel begin van bewijs aan dat het familielid van zijn vader wel degelijk gedurende lange tijd de schaduwdistrictschef van Shegal was. Bovendien had verzoeker initieel, ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst, nooit vermeld dat de lokale talibanleider tot zijn familie behoorde (AD, stuk 7, Inventaris + stukken DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 maart 2022), hetgeen in hoge mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op de helling zet. Volgens verzoeker kan uit het gegeven dat de naam van de schaduwdistrictschef nergens opduikt niet worden afgeleid dat zijn verklaringen onjuist zijn. Aangezien de verklaringen van verzoeker geen steun lijken te vinden in de beschikbare gegevens over zijn regio van herkomst, dient verzoeker des te meer inspanningen te leveren om een begin van bewijs aan te brengen dat

S. wel degelijk de belangrijkste talibanleider was in zijn district. De Raad moet niet bewijzen dat de verklaringen van verzoeker onwaar zijn en moet de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker niet opvullen.

5.1.6. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat er in zijn district veel talibanleden waren en dat zij de controle hadden in de regio (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud 9 maart 2023, p. 7). Verzoeker stelde dat iedereen naar de taliban moest luisteren en dat de overheid er niet zo krachtig is (*Ibid.*, p. 7). Bijgevolg is het geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen weinig geloofwaardig acht waar hij uiteenzet dat de taliban een beroep moesten doen op de dorpingen die aanwezig waren op een begrafenis om voor hen boodschappen te gaan doen (*Ibid.*, p. 10). In zijn middel beweert verzoeker plots dat de taliban in de regio waar hij woonde onvoldoende manschappen hadden waardoor zij een beroep moesten doen op de dorpingen, maar dit staat haaks op zijn eerdere verklaringen dat zij “meer personeel” hadden in Shegal district en zich altijd bewogen rond alle dorpen van het district (*Ibid.*, p. 7). Het is duidelijk dat verzoeker zijn versie *a posteriori* aanpast naar aanleiding van vastgestelde ongerijmdheden. De Raad stipt hierbij aan dat het bij uitstek ongeloofwaardig is dat de talibanleiders een beroep zouden doen op verzoekers vader om materiaal naar Lahosend te brengen, terwijl zij, omwille van de familiale binding met bepaalde figuren bij de taliban, ervan op de hoogte waren dat zijn vader sterk tegen de taliban gekant was (*Ibid.*, p. 9-10; p. 13). Daarenboven zou verzoekers vader via de mullahs de taliban verantwoordelijk hebben gesteld voor de dood van diens broer, waardoor de relatie nog verder verzuurde.

5.1.7. Aangezien verzoeker verklaarde dat de wrijvingen met de taliban de aanleiding waren voor het overlijden van een aantal familieleden (zijn neef D., zijn oom en zijn vader) (*Ibid.*, p. 10), is het volstrekt onaannemelijk dat hij een rechtstreekse confrontatie zou aangaan met de taliban. Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat zijn broer het gevaarlijke plan had opgevat om uit wraak op de talibanstrijders te schieten toen zij zich van Lahosend naar Khaker Tangai bewogen, zonder dit vooraf met hem te bespreken (*Ibid.*, p. 15-16). Door in zijn middel te bevestigen dat dit plan onverwachts kwam en zijn broer hem een wapen toestopte, versterkt verzoeker het ongeloofwaardige karakter van deze risicovolle wraakactie in plaats van deze op te heffen. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de rechtstreekse vluchtaanleiding van verzoeker, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

5.1.8. Verzoeker bevestigt in zijn middel zijn contacten met zijn moeder. Hij weerlegt geenszins de vaststelling niet dat het verbazingwekkend is dat hij verklaarde dat zijn moeder nog steeds in het dorp in Shegal verblijft en dat het goed met haar gaat (*Ibid.*, p. 4). Het gegeven dat zijn moeder na het vertrek van verzoeker zonder problemen verder kan verblijven in zijn geboortedorp, doet in belangrijke mate afbreuk aan de gegrondheid van zijn vrees voor represailles vanwege de taliban aangezien verwacht zou mogen worden dat zijn familie, zeker na de machtsovername, onder de negatieve aandacht van de lokale talibs zou staan.

5.1.9. Verzoeker verwijst in zijn middel naar een passage uit de parlementaire voorbereidingen over de wijziging in de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst die aan de invoering van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet voorafgaan, maar deze hebben betrekking op een ‘volgend verzoek om internationale bescherming en worden hier niet dienstig aangebracht. Ook door in zijn middel artikel 3 van het EVRM te citeren slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad treedt de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal bij en maakt deze tot de zijne.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de vrees voor de taliban omwille van de door verzoeker ondernomen wraakactie, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat door verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van zijn vrees ingevolge de wraakactie die hij samen met zijn broer ondernam tegen de taliban.

5.2.4. Met betrekking tot de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in hoofde van Afghanen die vanuit het Westen naar Afghanistan terugkeren, stelt verzoeker dat dit nader moet worden onderzocht. In zijn aanvullende nota van 21 februari 2024 stelt de commissaris-generaal over het risico op vervolging of ernstige schade in geval van (gedwongen) remigratie vanuit het Westen het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden

familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoeker naar Afghanistan impliceert, waardoor de verwijzing van verzoeker naar de oproep van het UNHCR voor een *moratorium* op gedwongen verwijderingen naar Afghanistan niet dienstig is.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 27 februari 2024 dat er actueel weinig concrete informatie bestaat over Afghanen die naar Afghanistan terugkeren. Verzoeker spreekt in zijn middel van een “*artikel 10 lid 3 b*)” en bedoelt hiermee wellicht artikel 10.3, b) van de richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker toont niet aan dat er meer nauwkeurige en actuele informatie voorhanden is waardoor de verwerende partij artikel 10.3, b) van de richtlijn 2013/32/EU zou schenden. Uit het gegeven dat er weinig informatie beschikbaar is, kan niet worden geconcludeerd dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade omwille van een (gepercipieerde) verwestering na een verblijf in Europa bewezen kan worden geacht. Het feit dat terugkeerders in de lokale gemeenschap geconfronteerd worden met stigmatisering en discriminatie, wordt door de commissaris-generaal niet ontkend. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij hiervan het slachtoffer zal worden en toont evenmin aan dat deze stigmatisering en/of discriminatie kan worden gekwalificeerd als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in asielrechtelijke zin.

In zijn aanvullende nota van 27 februari 2024 wijst verzoeker erop dat hij op zeer jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken is en nog steeds zeer jong is. Het leeftijdsonderzoek had evenwel uitgewezen dat hij ouder was dan 20 jaar toen hij in het najaar van 2021 zijn verzoek om internationale bescherming indiende, waardoor hij de belangrijkste jaren van zijn ontwikkeling in zijn land van herkomst doormaakte. Hij verblijft ondertussen dus ongeveer 3,5 jaar in België, maar legt geen enkel begin van bewijs neer dat hij ondertussen zou zijn verwesterd, waardoor hij het risico zou lopen dat hij in zijn middel schetst. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de *de facto*-talibanregering omwille van zijn verblijf in het Westen.

5.2.5. In zoverre verzoeker poneert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan voornamelijk te wijten is aan het gedrag van de taliban en vergelijkbaar is met de situatie beschreven in de arresten *Sufi* en *Elmi* van het EHRM, waardoor hij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd.

Bepaalde precare socio-economische omstandigheden kunnen weliswaar, na een individuele beoordeling, aanleiding geven tot internationale bescherming, indien deze omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor. Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Vervolgens dient verzoeker ook aan te tonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58; EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection* (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

De kernvraag is dus of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Zoals de verwerende partij uiteenzet in haar aanvullende nota van 21 februari 2024, waren een aantal elementen reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Er blijkt ook niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een (gedwongen) terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.6. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn middel dat de gehanteerde landeninformatie verouderd is en dat de standaarden uit de analyse van F. Vogelaar niet werden gerespecteerd.

De Raad merkt op dat verzoeker de beweringen uit zijn middel niet staft door meer actuele landeninformatie aan te leveren die erop zou wijzen dat de mate van het willekeurige geweld in Afghanistan een stijgende tendens vertoont. In zijn aanvullende nota van 27 februari 2024 bespreekt verzoeker een aantal veiligheidsincidenten in de provincies Kaboel en Baghlan, Nangarhar, Parwan, Nimroz, Takhar, Helmand en

Balkh en geeft hij informatie weer over de behandeling van gedetineerden in Afghanistan. Aangezien verzoeker afkomstig is uit de provincie Kunar en niet aantoonbaar dat hij in Afghanistan in detentie zal belanden, kan niet worden ingezien op welke wijze de informatie die hij in zijn aanvullende nota aanlevert op zijn persoonlijke situatie kan worden betrokken. In elk geval toont hij niet aan dat er in zijn regio van herkomst een dermate hoge vorm van willekeurig geweld aanwezig is dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In haar aanvullende nota van 21 februari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage van augustus en november 2022 en de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.7. De Raad stipt aan dat in de meest recente "Country Guidance Afghanistan" van het EUAA van januari 2023 een overzicht wordt geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de analyse van het EUAA blijkt dat er in de provincie Kunar wel gevechten voorkomen tussen de Taliban, ISKP, het Pakistaanse leger en andere ongeïdentificeerde gewapende groepen. Bij dit gericht geweld vallen slachtoffers onder de strijdende partijen. Bovendien zijn er veiligheidsincidenten waarbij sporadisch burgerslachtoffers te betreuren zijn. Dit leidt tot de conclusie dat er in de provincie Kunar wel degelijk een beperkte mate van willekeurig geweld bestaat. Burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk ingevolge incidenten die gericht van aard zijn. Bijgevolg is een hoge mate van individuele elementen vereist om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op basis van het in Kunar aanwezige willekeurige geweld.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing van de commissaris-generaal een motiveringsgebrek vertoont. Het enig middel is ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijkt ook niet dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN